

at hænge sig i dette, da det jo for mig var selve Sagen, det drejede sig om, og jeg slettede derfor Bemærkningen.

Vi taler jo ikke her om unge Piger, som har deres Hjem i Byen, og som muligvis kunde ønske — for det ideales Skyld — at gøre et godt og strengt Arbejde for en Biindtægt. Men naar et saadant Embede opslaas ledigt i et Skoleblad, saa maa vi „gamle gnavne Lærerinder“ have Lov til at raabe: Vagt i Gevær! vi, som nu har gjort den Erfaring, at netop til at holde Humøret oppe og „holde Ideens Fane højt“ i Skolen, netop dertil hører der — ja undskyld Hr. Fog — noget saa upoetisk som Mad og Brændsel, Tag over Hovedet, anstændige Klæder og en Gang imellem en Bog. (Hvad Morten Luther forstaar ved „dagligt Brød“ tør jeg slet ikke her nævne, ak nej, vi maa virkelig, alle vi Lærerinder, nøjes med meget mindre.)

Nu har vi hørt 2 Udtalelser fra dem, der bestemmer Lønnen, kunde De nu, Hr. Redaktør, faa een af de Lærerinder, som virkelig — uden andre Hjælpekilder — holder Idealet og Humøret oppe for 518 Kr. om Aaret, til at udtale sig. Men — de tør saamænd ikke!

København, den 27. Maj 1897.

Anne Bruun.

Dermed er Sagen afsluttet i „Skole og Samfund“. Men da vi ved, at der mellem „Kvinden og Samfundet“s Læsere er mange Lærerinder, og da vi forudsætter, at de alle har naaet den Forstaaelse, som heldigvis ogsaa nu begynder at trænge igennem hos Lærerne, at saa længe Kvinderne er den billigste Arbejdskraft, saa længe er hun en lovlig farlig Konkurrent til Manden, saa har vi anset det for Ret at meddele Ordlyden af denne Diskussion. Ingen Mand kan i Virkeligheden være tjent med, at Kvinderne gør Arbejdet for saa billig en Pris, som han ikke kan konkurrere med. Det er en stor Uret mod Mændene, at vi saaledes tager Brødet ud af Munden paa dem, hvor vi paa nogen Maade kan, og det gør vi, saa længe vi reflekterer paa den Slags Tilbud. Lad os dog enes om at værdsætte vort eget Arbejde saaledes, at ikke Mændene en Gang skal kunne sige til os med Rette: Det er jeres Skyld, at vort Arbejde ikke lønnes anstændigt.

Red.